

OXIMORON

de Brândușa Ban

PERSONAJELE:

TÂNĂRUL ARTIST

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ

SCENA 1

Scara unui imobil. Personajele se întâlnesc pe scări. Acțiunea se petrece într-un mod alert.

TÂNĂRUL ARTIST: Sărumâna.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Servus.

TÂNĂRUL ARTIST: Bună dimineața.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Bună dimineața.

TÂNĂRUL ARTIST: Bună ziua.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Bună ziua.

TÂNĂRUL ARTIST: Sărumâna.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Servus.

Personajele rămân în scenă. Ritmul de interacționare dintre ele este din ce în ce mai haotic și mai rapid.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: La revedere.

TÂNĂRUL ARTIST: Servus.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Bună dimineața.

TÂNĂRUL ARTIST: Bună seara.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Bună ziua.

TÂNĂRUL ARTIST: La revedere.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Bună seara.

TÂNĂRUL ARTIST: La revedere.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Bună dimineața.

TÂNĂRUL ARTIST: Pe curând.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Adio.

Se ia curentul. Personajele se opresc brusc și rămân așa pt câteva secunde.

SCENA 2

Cei doi vor să se întoarcă în camerele lor, dar rămân blocați. Încearcă să înainteze, dar se răzgândesc, se privesc fără să dea impresia că se observă. Rămân în scară.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Unde e lumina? Mi-ați luat lumina?

TÂNĂRUL ARTIST: Da, mi-ați luat lumina.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Ei au luat lumina.

TÂNĂRUL ARTIST: Care ei?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Voi, toți. Unde e întrerupătorul?

TÂNĂRUL ARTIST: Și la dumneavoastră s-a făcut întuneric?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Peste tot.

TÂNĂRUL ARTIST: Sper să revină repede...lumina. Nu-mi place întunericul.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu găsesc întrerupătorul.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu are rost să-l căutați. E de la ei.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Da, da. Așa am spus și eu. O să-ți povestesc.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu. Acum.

Tânărul se îndepărtează. Bătrâna rămâne în același loc.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Poate mai târziu. Mâine, sau poimâine, sau altădată. Avem timp, altceva nu avem.

Tânărul revine. Își aprinde o țigară.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu te supăra, o țigară?

Tânărul nu reacționează.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Fumezi? Da, și eu.

Tânărul îi întinde o țigară.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Fumez. Adică fumam. Încerc să mă las. Defapt nu am țigări. M-am lăsat. Ultima dată am fumat azi dimineață.

TÂNĂRUL ARTIST: Am renunțat și eu de multe ori. De obicei după ce fumez hotărâsc să mă las. Mă ține până la următoarea țigară.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Dă-mi și mie o țigară. E prea întuneric aici.

TÂNĂRUL ARTIST: Se întâmplă des în ultima vreme.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Când eram tânără bezna era altfel. Tot beznă.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu. Acum.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Tinere. Tu știi de ce nu avem lumină? Voi credeți că le știți pe toate. Aveți niște monștrii cu care petreceți foarte mult timp. Ei vă dau toate răspunsurile? Vă dau toate răspunsurile, nu? Te rog să afli. Eu trebuie să-mi iau medicamentele. Fără ele nu pot trăi.

TÂNĂRUL ARTIST: E trist când nu poți trăi fără alții.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Voi nu luați medicamente? Sunteți tineri. De altceva aveți voi nevoie. Tinere, pentru Dumnezeu... Te rog aprinde lumina.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu e de la mine, e de la ei.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Și tu nu poți să faci nimic? Ție nu-ți plac monștrii?

TÂNĂRUL ARTIST: Nu am ce. Aștept. Să așteptăm.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Tu ai timp să aștepți. Tu nu trebuie să-ți iei medicamentele. Tu nu mori altfel. Eu mă sufoc. Te-ai sufocat vreodată? Ai simțit cum nu mai ai aer, încerci să inspiri și nu ai ce... E prea gol în jurul tău.

TÂNĂRUL ARTIST: Sigur. Noi toți, indiferent de vârstă, fiecare în felul său.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cât e ceasul? Dacă e 22:00 eu încep să mă sufoc. Dacă e 21:59 mai am puțin, dacă e trecut...

TÂNĂRUL ARTIST: Nici, nici. E întuneric aici și acum. Indiferent de oră.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Dar totuși, oare cât să fie?

TÂNĂRUL ARTIST: Atunci am văzut-o prima dată. Era 22:00 fix.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: E 22:00?

TÂNĂRUL ARTIST: Fix.

Bătrâna începe să tremure, să se sufoc.

TÂNĂRUL ARTIST: Fix 20:59 minute.

Bătrâna își revine instant.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Mai am 1 oră și un minut. Defapt o ora. Nu mai am ore, mai am o oră. Înseamnă ca peste încă o oră de stat în întuneric gata cu viața mea pe lumea asta.

TÂNĂRUL ARTIST: Câteodată simt nevoia să vorbesc despre ea.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu. Acum.

TÂNĂRUL ARTIST: Câteodată, altădată.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Când vine curentul? Cât timp a trecut? Înainte mă simțeam mai în siguranță. Dar acum sunt singură. Duetul singurătate și beznă. Nu am cu cine să vorbesc.

TÂNĂRUL ARTIST: E perfectă pentru mine. De când eram mic visam la cineva ca ea.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cu cine vorbești?

TÂNĂRUL ARTIST: Singur.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Tot timpul când vorbești cu cineva vorbești singur.

TÂNĂRUL ARTIST: Ori e întuneric, ori e gălăgie. Dar totuși, ce vreme plăcută pe casa scării.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Deloc plăcut. Începe să se înnoreze. Nu ești bun de nimic. Fă ceva. De ce nu ieșim afară?

TÂNĂRUL ARTIST: Chiar așa. De ce?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: E și mai întuneric afară. Mie mi-e frică. Nu pot să ies. Nu mă înspăimântă întunericul decât când dincolo de el se nasc idei întunecate. Întunericul fără ele, e doar întuneric. Afară e spaimă. Ca și în lagăr.

TÂNĂRUL ARTIST: O să-i cânt. Poate o să mă audă. Sigur nu o să mă audă.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Înseamnă că o respecti. Pe mine nu m-a respectat nimeni când am muncit acolo.

TÂNĂRUL ARTIST: Lagărul de la Auschwitz?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Întocmai.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu pot să cred.

Tânărul caută pe jos obiecte cu care ar putea cânta.

TÂNĂRUL ARTIST: Și era cald, acolo la Auschwitz?

Bătrâna nu-i răspunde. Oftează adânc.

TÂNĂRUL ARTIST: Era cald, acolo la Auschwitz?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Ce cauți în bezna asta?

TÂNĂRUL ARTIST: Instrumentele.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Mi-ai văzut și medicamentele? Ar trebui să fiu fericită că încă iau medicamente. Cât e ceasul?

TÂNĂRUL ARTIST: Am pictat un ceas odată. O singură dată.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Realist?

TÂNĂRUL ARTIST: Chiar real.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cât e ceasul?

TÂNĂRUL ARTIST: 21:00 fix.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Dacă ceasul tău e real, atunci nu mă sufoc. Încă sunt fericită că-mi iau medicamentele. Și dacă e real, o să fie întotdeauna 21 fix? Și nu mai trebuie să-mi fie frică?

TÂNĂRUL ARTIST: Cum vrei dumneavoastră. Cum credeți că e mai bine.

Tânărul încearcă să compună ceva melodios. Din cauza sunetelor bătrâna se sperie, intră în panică. Îl vede pe artist în rolul unui SS-ist.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Taci, taci! Ce se aude? Ce sună așa? Vin? Tu-i auzi? Vin, așa-i că vin? Tu, tu ești! Adunătură de târfe păduchioase în drăgălașa pensiune de familie. Turmă de scroafe, drojdia omenirii...asta ați fost și asta o să rămâneți până la sfârșitul zilelor voastre. Să vă puteți bălăci mai bine în mocirla voastră...luăm în sarcina noastră...să crăpați încet, foarte încet, atât de încet încât să prețuiți totul la adevărata sa valoare. O să aveți parte de toate de la post negru la moarte.

Se așează la picioarele tânărului. Acesta o privește cu milă, nu reacționează.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Mi s-au furat ghetetele! Iartă-mă, nu mă lovi.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Lepădătură ordinară. Ai permis așa ceva? La noapte stai lângă poartă! În picioare. Și dacă îndrăznești să te miști, știi ce te așteaptă. O răsplată pe meritul tău. Cu genunchii goi pe pietriș. Brațele întinse, cu pietre pe ele.

TÂNĂRUL ARTIST: Linișteți-vă. Respirați.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu respira! Ți s-au mișcat boarfele de pe tine scroafă. La ce ți-s bune picioarele alea? O pereche de genunchi pentru o handicapată ca tine? E prea mult.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Vă rog...

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: S-o rogi pe măta. A murit măta? Nu-i? Săraca lepădătura, nu are pe cine să roage.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: E prea mult...

Tânărul își aprinde o țigară.

TÂNĂRUL ARTIST: O țigară?

Bătrâna nu reacționează.

TÂNĂRUL ARTIST: Să vă las singură?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Sunt. Te rog nu mă lovi. Doctor Schumann, la dispoziția dumneavoastră. Sterilizarea se face cu raze x. Ca să nu se înmulțească gunoaiile de rasă inferioară.

TÂNĂRUL ARTIST: Mureau?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Mor. Ceasul. Ceasul! Am uitat. Adunarea!

TÂNĂRUL ARTIST: Medicamentelor?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Sentimentelor. Ajutor! Ajutor! Cineva să facă bezna să dispară! Cineva să ne audă!

TÂNĂRUL ARTIST: Apropo de sentimente. Credeți că m-a auzit? Și acum vă rog să vă liniștiți. Aici sunteți în siguranță.

Bătrâna pare să-și revină.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Eu te-am auzit.

TÂNĂRUL ARTIST: Se prea poate să auzi și totodată să nu bagi de seamă.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Se prea poate.

TÂNĂRUL ARTIST: Știu că nu mă iubește, dar nu pot să renunț la ea.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu aveai la ce să renunți. Pur și simplu nu mai erai viu.

TÂNĂRUL ARTIST: Și totul e viu și zâmbeste în preajma ei.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Zâmbetul și-a pierdut definiția acolo. A devenit înspăimântător pentru că-l asociază cu expresia feței lor, cu fericirea din ochii lor când mai murea cineva în cele mai mari chinuri.

TÂNĂRUL ARTIST: Fericirea e o fărâșă multiplicată la nesfârșit pentru cei fericiți. Dacă m-ar iubi, aș fi și eu printre ei.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu-mi amintesc fărâșe. Am imagini clare în minte. Eram cu el în brațe. Plângea. Și mi l-au smuls. Am urlat. Știi cum? Nemernicilor! Dați-mi copilul. Să nu îndrăzniți să vă atingeți de el. Vă rog, fie-vă milă. Și de atunci nu mai știu.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu mai știu de când e întuneric. Parcă de o veșnicie.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Din '44 merg pe băjbâite. Dar parcă nici o căzătură nu a mai contat. Am obosit, demult. Simt cum îmi bate inima mai repede. Se apropie ceasul, așa e? Se apropie?

TÂNĂRUL ARTIST: E tot acolo, pe jos.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Pictezi ceasuri sau orice?

TÂNĂRUL ARTIST: Pictez ce văd. Dar câteodată e bine să te oprești. Când vezi că nu are sens. Când se mișcă în gol și auzi, vezi, îți dai seama, ți se spune. Și tu nu te oprești.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Niciodată să nu te oprești. Și eu îmi caut copilul. Și-l voi găsi.

TÂNĂRUL ARTIST: Căutam să merg pe fiecare dală. Era ca un joc...Să fiu sigur că nu mi scapă nimic. Și cu capul în jos, am călcat pe o planșă a domnului care îi picta pe trecători. A doua zi am pictat începutul, dalele. Și caut în fiecare zi, dar găsesc doar începutul. Să-i mai cânt? Poate totuși aude.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Ai un ceas, nu? Un ceas ireal, pe care să treacă timpul. Nu e 22:00, sper. Deși e posibil să fie. Timpul trece atât de repede aici. Da, era cald în lagăr, dacă tot ai întrebat.Și aici e cald, dar nu la fel. Doamne, să se facă lumină.

TÂNĂRUL ARTIST: E 21:30. Și totuși 21:00 la ceasul real.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Parcă totuși mai este un pic de timp. Lasă-mă singură. Vreau să povestesc cuiva despre copilul meu. Poate a auzit de el.

TÂNĂRUL ARTIST: Eu nu.

Revine curentul.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cam atât. Și ai grija ce faci cu fata.

TÂNĂRUL ARTIST: Să nu uitați de medicamente.

Fiecare se îndreaptă spre ușa lui.

SCENA 3

Camera bătrânei. În cameră se află un picap cu câteva discuri așezate pe el, o cască de război, o vază cu flori aproape ofilite. Alte obiecte printre care și medicamentele sunt aruncate pe jos.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Am uitat să-l întreb cum îl cheamă. Dar unde or fi medicamentele? Ce o fi cu bezna asta? E mai întuneric aici. Poate ar trebui să mai

caut copilul. Dar întâi să beau medicamentele. Numai pentru ele mai trăiesc. Și poate găsesc și copilul.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cu palpitațiile am terminat-o pe astăzi. Dar e din ce în ce mai întuneric. Cum de nu mi-am dat seama până acum? Defapt, niciodată nu am văzut bine.

la vaza de flori, o analizează. Scoate florile, le pun la loc. Pune un disc cu muzică. Câteva secunde stă nemișcată, ascultă.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Altul. Doar pe el îl vreau. Părul blond, ochii verzi și privirea disperată care a rămas ca o ștampilă imprimată în mintea mea.

la vaza și alte obiecte din casă și începe să-și construiască copilul.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Te rog să mă ierți. Nu știu cum am omis așa ceva. Și mi-ai lipsit atâta timp. Credeam ca mi te-au luat definitiv. Dar nu, nu și nu. Te-am făcut o dată, te pot face și a doua oară. Din cauza ta să fie atât de întuneric? Toți anii aceia... Când nimănui nu i-a păsat și timpul care fugea și eu care așteptam se întâmple ceva și spuneam că mâine sigur se va întâmpla ceva, mâine sigur va fi puțin mai lumină, cu o fărâmă măcar și era total opusul. Tot mai întuneric pentru că nimănui nu-i păsa și timpul care fugea și eu care așteptam să se întâmple ceva. Dar acum începe să se lumineze. Vezi și tu, nu ? Cu ochiul verde, cu ochii verzi. Nu te speria. Îi dăm viață și gurii și o să poți vorbi. Și mânca. Vrei să mănânci? N-am mai gătit de mult și lucrurile astea se uită cu timpul. Defapt toate se uită cu timpul. O să pregătesc o masă copioasă pentru tine. Știu ce-ți place să mănânci. Gris cu lapte. Cum crezi că aș putea uita? Și erai mic, dar acum o să fii mare. O să o luăm de la capăt. O să te învăț să citești în stele, să scrii despre iubire, să zâmbești. Vai, te-am lovit? Iartă-mă, iartă-mă, nu am vrut. Și o să stau cu tine până mănânci. Nu o să te mai las singur nici o clipă. Nu trebuie nici să dormi după-masă dacă nu vrei. Vezi? Nemernicii, te-au luat atunci. Dar să nu vorbim despre ei. Timpul trece repede, nu merită să-l pierdem cu amintiri neplăcute. Tu ce-ai mai făcut cât ai lipsit? Nu ești încă pregătit să vorbești? Nu te simți în largul tău aici? Nu-ți face probleme. Nu e mare lucru să te adaptezi. Nimeni nu ascultă pe nimeni, nimeni nu vede pe nimeni. Deci poți să te simți în largul tău, ești ca și invizibil. Pentru toți ești invizibil și pentru invizibilă ești totul. Doar până te obișnuiești. Vrei să-ți fac cunoștință cu ceilalți? O să ți-l prezint pe tatăl tău. Mai mult ca sigur o să-l îndrăgești. El a plecat să te caute, dar poate o să se întoarcă și el

și o să fim o familie mare și fericită. Cred că nu poți să trăiești singur. Oricât de în siguranță te-ai afla. Și oricât de mult ai încerca să nu-ți pese, nu-ți aparții. E numai o iluzie. Iartă-mă, iartă-mă. Te-am supărat? Am impresia că iar vorbesc prea mult. Dar trebuie să te învăț, ca să știu că ești în siguranță. Imediat îți dau să mănânci și îți fac cunoștință cu tatăl tău. Pe mine mă cunoșteai deja...când te-au luat. Și te rog să mă ierți. Nu am vrut să-i las să te ia. Dar nu fii supărat, pentru că, până la urmă, pentru tine a fost mai bine. Dar nu o să mai fim singuri. Suntem amândoi. Așteaptă-mă puțin.

Bătrâna aduce un portret de familie.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: El e tatăl tău. Îl recunoști? Semeni cu el. A suferit mult după tine, am suferit amândoi. Și ne-am întrebat în fiecare zi ce avem de făcut... Știi, toate se întâmplă cu un scop, dar pentru ce ni s-a întâmplat nouă, pentru ce s-a întâmplat cu tine, nu găseam explicația. Și ea nici nu există. Pentru noi războiul nu s-a terminat când s-a terminat. Abia atunci a început. Și a continuat. Să știi. Cei care nu au fost afectați atunci au continuat și încă continuă. Dar eu o să te feresc de ei. Nu o să te mai ia încă o dată. Mănânci acum? Sau vrei să ne jucăm? Facem ce vrei tu. Timpul pe care-l mai avem trebuie să-l petrecem într-un mod plăcut. E paradoxal. Îți dai seama? În sfârșit simt că am pentru ce să trăiesc. Ce vrei să ne jucăm? De ce nu răspunzi? Poți să vorbești. Nu trebuie să-ți fie teamă. Suntem doar noi doi. Te rog fi real și nu mă lăsa din nou singură. Dacă mă auzi, dă din cap. Nu vorbi dacă nu vrei, dar dă-mi un semn. Să știu că nu sunt singură. Haide, te rog, dă din cap, mișcă-ți un deget, fii real. Așa, așa dragule. Danseză, fii fericit. Doamne, mi-am recuperat copilul, este real. Și am pierdut atâta timp. Puteam să te țin de mult în brațe. Nu vrei să mănânci? Și nici să te joci? Tu nu vrei să te joci? Bine atunci, să mergem să-ți fac cunoștință cu cineva.

la "copilul" construit în brațe, îl scutură, îl strânge la piept și începe să plângă de fericire.

SCENA 4

Bătrâna merge la artist. Acțiunea se mută în camera acestuia. În cameră se află un șevalet, pensule, picturi.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Iartă-mă. Am venit cu copilul. Ți-am povestit de el. Am venit să-l cunoști și tu.

TÂNĂRUL ARTIST: E târziu.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: E real.

TÂNĂRUL ARTIST: Cum e cu lumină?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Timpul trece la fel de repede. Și o să mor în curând.

TÂNĂRUL ARTIST: Ar rămâne la fel de ireal.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Dar e real. Privește-l. Te salută. Spune-i ceva. Vorbește cu el. Nu vreau să se simtă neglijat. Pictează-l. Încearcă.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu pot.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Începe de la dale, de la păr, de la pensulă. Era mic și mi l-au luat. M-a întrebat de ce nu plecăm. Mi-a spus că vrea să mănânce și să se joace, dar nu acolo. Să plecăm. Mă implora să plecăm și cu toate că i-am promis că o să fie bine, nu m-am ținut de promisiune. Mă ținea strâns cu mânuțele de gât, nu vroia să-mi dea drumul. Îți poți imagina ce am simțit după ce mi l-au smuls din brațe? Când și-a întors privirea și m-a strigat plângând. Am continuat să-l aud în fiecare noapte. Cu fiecare pas cu care se îndepărta simțeam că mor câte un pic.

Pentru câteva secunde niciunul nu mai spune nimic. Bătrâna se îndreaptă cu "copilul" către geam.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Vezi, nu ai pierdut nimic.

TÂNĂRUL ARTIST: E beznă afară.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Tocmai de aceea.

TÂNĂRUL ARTIST: Povestește-mi despre el.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Întreabă-l. Orice vrei să știi. E un copil foarte inteligent. Și simte când cineva îl place. Îl plăci, nu-i așa? Întreabă-l cum îl cheamă.

TÂNĂRUL ARTIST: Cum te cheamă?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Pe mine mă cheamă Ivan. Dar pe tine?

TÂNĂRUL ARTIST: Eu sunt Luca.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Luca, vrei să mă pictezi? Mi-ar face o deosebită plăcere. Te rog Luca.

TÂNĂRUL ARTIST: Mă simt onorat să am această ocazie. Vino aici, stai lângă mine.

Bătrâna îl lasă jos și începe să se plimbe prin cameră.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Povestește-mi despre tine.

Tânărul își pregătește instrumentele pentru pictat.

TÂNĂRUL ARTIST: N-am pictat niciodată fără să văd.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Dar vezi. Și timpul? Se schimbă neconținut.

TÂNĂRUL ARTIST: Se repetă la infinit. Istoria se repetă.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Dar fata aceea? Și pictura?

TÂNĂRUL ARTIST: Cuvântul nu e suficient. Nu e universal. E prea folosit și i se strică sensul.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Pictura te-a sensibilizat.

TÂNĂRUL ARTIST: La fel și fata.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu se compară.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu, pentru că reprezintă unul și același lucru.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Un alt copil nu mi-ar fi alinat suferința. Dar el, el e lumina mea.

Așa e Ivan? Sigur că e așa. De aia bezna de până acum.

TÂNĂRUL ARTIST: Nu se compară.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Pentru că nu reprezintă unul și același lucru.

TÂNĂRUL ARTIST: Cum vrei să-l pictez?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cum e, cum îl vezi. Este creația ta. Dar el este doar al meu.

(Tânărul începe să picteze. Din când în când îi arată bătrânei pictura.)

TÂNĂRUL ARTIST: O iubesc ca să nu mă simt singur. Pentru că am nevoie de cineva. Credeți că m-a auzit cântând?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Trebuie să te apropii mai mult. Ce i-ai spus?

TÂNĂRUL ARTIST: Mi-am spus mie. Că nu are sens. Și atunci trebuie să renunț. Dar e foarte greu când nimic din jurul tău nu te favorizează. Nu ești singur, dar ești atât de singur.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Doamne. Cum ai reușit așa ceva?

TÂNĂRUL ARTIST: Să fiu singur?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Seamănă cu el. Uite Ivan. Chiar seamănă cu tine. Simt cum prinde viață. Continuă.

TÂNĂRUL ARTIST: Se vedeau lacrimile. Și cum urla. Dar să-i facem chipul fericit.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cât se poate. Ascultă. Auzi? Vreau să-l văd jucându-se cu mingea. El nu vrea acum. Spune că nu are chef.

TÂNĂRUL ARTIST: Se joacă cu mingea.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Aleargă. E liber și nu are lacrimi în ochi. Tu cum erai? Alergai sau te jucai cu mingea?

TÂNĂRUL ARTIST: Îmi plăcea să alerg câteodată. Altădată să mă joc cu mingea. N-am fost obișnuit cu ceilalți copii. Era liniște unde locuiam cu mama. A avut grijă de mine, nu a vrut să mă lase singur niciodată. Acum e doar ea... O știi, pentru ea am cântat. Dar nu aude.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Mama sau fata?

TÂNĂRUL ARTIST: Fata. Uite, are ochii verzi, exact cu i-ai descris.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Fata sau băiatul?

TÂNĂRUL ARTIST: Băiatul. Se uită la tine. Uită-te și tu la el.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu are acea privire. Cât a trăit soțul meu, încercam să ni-l imaginăm cum l-ai pictat tu. Dar era greu, pentru că nu-l vedeam. Și am rămas singură când a murit și el.

TÂNĂRUL ARTIST: Eu mi-o amintesc pe mama. Mă ducea cu bicicleta. Defapt asta îmi plăcea cel mai mult, să merg cu bicicleta. Nu-i era ușor. O cobora și o urca pe scări în fiecare zi. Nu e un lucru ușor. Doar suportabil. Și zâmbea de fiecare dată când îmi vedea sclipirea din ochi. O să-i pictez sclipirea din ochi.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu mi-o amintesc.

TÂNĂRUL ARTIST: Ați trăit mult în singurătate.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Pentru că timpul trece prea repede acum. E doar o aparență că trăiești mult, când defapt nu trăiești aproape deloc.

TÂNĂRUL ARTIST: Copilul nu a trăit mult, nici mama.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nici eu.

TÂNĂRUL ARTIST: M-a auzit cântând, mă iubește. Eu voi trăi mult.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Vei trăi mult. Din pictură și din dragoste.

TÂNĂRUL ARTIST: Cum avea părul?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cum are părul? Blond. Uită-te și tu la el. Spune-i Ivan. Și ud de la atâta alergat. Da, exact așa.

TÂNĂRUL ARTIST: Îmi amintesc când avea părul ud. Ploua tare și noi stăteam pe bancă. Și eu aveam părul ud. Atunci mi-a spus prima dată că mă iubește. Dar totul s-a terminat prea repede. Nu mă mai aude cântând.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Și a rămas pictura?

TÂNĂRUL ARTIST: Doar la stadiul de dale.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Fă-i buzele subțiri. Și surâsul acela. Nu așa Ivan. Nu mai fii supărat. Zâmbește și tu puțin.

TÂNĂRUL ARTIST: Știu. Dar ce contează pentru dumneavoastră?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: E chiar real. Mai real decât mi l-am imaginat. Mai real decât ceasul. Mai real decât el. Cu mama ta ce s-a întâmplat?

TÂNĂRUL ARTIST: Vorbiți în șoaptă. Dacă vă aude se supără. Am o poză cu ea. Și îmi amintesc că mă ducea cu bicicleta. Și-mi spunea că nu poate să țină pasul cu mine, dar nu înțelegeam ce vrea să spună.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Acuma înțelegi?

TÂNĂRUL ARTIST: Nu prea. Simt.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cu siguranță înțelegi ce pictezi.

TÂNĂRUL ARTIST: Așa să fie?

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Cu siguranță.

TÂNĂRUL ARTIST: Cu siguranță nu a fost întotdeauna așa. La dale se oprea totul.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Mai ai mult? E târziu, dar e luminată strada. Vezi, și eu am încercat să-l recreez. Dar nu e la fel de viu ca al tău. Uită-te la el. E perfect. El e adevăratul Ivan, da el e.

TÂNĂRUL ARTIST: Nici pe departe al meu. Al dumneavoastră.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Mi-l dai mie?

TÂNĂRUL ARTIST: E al dumneavoastră.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Și cu el ce o să se întâmple? Nu-l mai vreau pe el.

Arată spre copilul "construit" de ea. Îl aruncă, ca pe un obiect de care nu mai e nevoie.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu e adevărat. Cât de tare seamănă cu Ivan. Cum se poate așa ceva? Dar e într-adevăr el. Uită-te și tu. Îți amintești? Are exact aceeași expresie ca și atunci când venea de la joacă. Ești minunat. Mi-ai redat fericirea, mi-ai redat copilul. Adevăratul meu copil.

TÂNĂRUL ARTIST: Numai câteodată. Mulțumesc.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Eu îți mulțumesc.

TÂNĂRUL ARTIST: Eu vă mulțumesc. Ați reînviat speranța.

Bătrâna ia tabloul și pleacă. Face câțiva pași și se întoarce.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Am uitat să te întreb. Cum te cheamă?

TÂNĂRUL ARTIST: Luca.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Să mai conteze? Mulțumesc Luca.

TÂNĂRUL ARTIST: Eu vă mulțumesc.

SCENA 5

Tânărul și bătrâna se întâlnesc pe casa scării. Spre deosebire de scena 2 pe casa scării este lumină.

TÂNĂRUL ARTIST: Sărumâna.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Bună ziua, Luca. Ești fericit?

TÂNĂRUL ARTIST: Dar dumneavoastră?

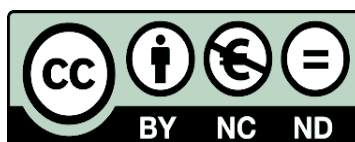
BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Nu mai sunt singură.

TÂNĂRUL ARTIST: M-a auzit cântând. Altcineva. Altcineva îmi admiră picturile.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Deja ai trăit mult Luca. Eu trebuie să plec.

TÂNĂRUL ARTIST: Să o salutați pe mama. O cheamă Eva.

BĂTRÂNA CU CÂRJĂ: Și pe mine. O să o salut Luca. Rămâi fericit cât mai mult timp.

Această operă este pusă la dispoziție sub licența
Creative Commons Atribuire - Necomercial - Fără Derivate 4.0
www.dramaturgiacotidianului.ro